

като лъвъ ударенъ, кой кръвта си губи,
Караджата гордо, срѣдъ смѣхове груби,
вървѣше замисленъ къмъ позорний стѣлбъ —
елементъ ужасенъ въ народната скръбъ.
Тѣлпата край него метежно ревъше
и на всѣка крачка повече растѣше.
Солдатитѣ диви не сѣщаха жалъ;
децата изъ пѣтя фърляха му каль,
а една кадъна чехъла извади
и съ бѣсъ възъ лице му три удара даде.
Той вървѣше мирно, спокоенъ и глухъ
на псувни, обиди; силниятъ му духъ
летѣше къмъ боя, де бѣха остали
другари заклани, мечти, идеали . . .
Той виждаше ясно бунтовния левъ
летящъ надъ глава имъ и готовъ за ревъ,
и горитѣ красни, и оназъ природа
широка и чудна и пълна съ свобода,
и Хаджи-Димитра цѣлъ въ кърви облѣнъ,
който му ревъше: „Що се вдаде въ пленъ?
Караджа! безъ тебе не умирамъ ази!“ . . .
Кога до вжжето той се дотѣтрази,
очи му свѣтнаха съ небесенъ свѣтликъ,
той наду гърди си и нададе викъ.
И сганъта утихна и занѣмъ даже,
за да чуй по-харно какво ще да каже
последний възстаникъ за последенъ пѣтъ.
Защото въ онѣзъ дни на ужасъ и смъртъ,
при многото подлостъ, предателства, глуми
казваха се често и голѣми думи